

Arrest

nr. 313 537 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
 Ankerstraat 114 bus 1
 9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2022 werd ingediend door :

[H.F.]
geboren te [...] op [...]1975

+ meerderjarige dochter:

[H.D.], geboren te [...] op [...]1999

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

De heer H.F. diende op 24.01.2011 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 23.04.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.06.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van deze procedure - namelijk 1 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 22.06.2012 diende de heer H.i een aanvraag om machtiging tot verblijf op grand van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 11.12.2018 ongegrond verklaard. Het indienen van een aanvraag op grand van art. 9ter heeft echter geen schorsende werking en bijgevolg had betrokkene tijdens deze procedure geen recht op verblijf. Voor wat betreft het feit dat deze procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het loutere feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Mevrouw .D. kwam naar eigen zeggen in 2020 naar België. Zij diende geen VIB in en verblijft illegaal op het grondgebied.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beweren dat zij beantwoorden aan het profiel van het behoren tot een kwetsbare groep, zoals door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie sinds de afspraken gemaakt in de zomer van 2021 naar aanleiding van de beëindiging van de hongerstaking bij herhaling in de media is bevestigd. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze verklaringen betrekking hadden op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021. Deze zijn aldus niet van toepassing op betrokkenen. Bovendien wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grand van art. 9bis individueel onderzocht.

Tot slot wat betreft het aangehaalde argument dat er geen elementen van openbare orde en/of veiligheid in hoofde van betrokkenen zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat de heer H. sinds 22.01.2011 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en reeds een goede actieve en passieve kennis van het Nederlands heeft verworven, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij een Belgisch rijbewijs categorie B behaalde, dat hij reeds tewerkgesteld werd, dat betrokkenen allebei werkwillig zijn en dat zij een woning huren) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. De bevelen om het grondgebied te verlaten die werden gegeven op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (tweede en derde bestreden beslissing). Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van de bestreden bevelen tot gevolg heeft daar deze een gevolg zijn van of voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Ze bevatten duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet opdringt

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpen verzoekers op: *“[...] schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*

Zij betogen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf in België van respectievelijk meer dan 11 jaar én meer dan 3 jaar op heden totaal ontworteld zijn t.a.v. haar land van herkomst - KOSOVO - en o.a. door het feit dat verzoekers hier een leven hebben kunnen opbouwen in België, hier duurzaam verankerd zijn en dit zich laat bewijzen door hun kennis van de Nederlandse taal en concrete tewerkstellingsmogelijkheden en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én verzoekers overigens in Kosovo niets meer bezitten en daar administratief niet echt meer gekend zijn;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, hetwelke disproportioneel zou zijn;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst;

dat eerste verzoeker in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing voorhoudt niet meer dan 6 jaar doch wel bijna 10 jaar in de procedure art. 9ter Vw. heeft gezeten, hetgeen zondermeer als onredelijk lang kan worden gekwalificeerd en op basis waarvan hij weldegelijk rechten op verblijf kan putten aangezien de regularisatiewet van 22 december 1999 specifiek voorzag een categorie waarbij de aanvrager onredelijk lang in een verblijfsprocedure had gezeten en waarbij o.b.v. van het K.B. van 06.10.1999 voor aanvragers zonder schoolgaande kinderen het overschrijden van een proceduretermijn van 4 jaar als onredelijk lang werd aanzien;

dat eerste verzoeker andermaal in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing voorhoudt weldegelijk tijdelijke verblijfsrechten bekwam o.b.v. zijn aanvraag art. 9ter Vw zoals blijkt uit zijn rijksregister, hetwelke melding maakt van de aflevering een speciaal I.B. VRM op 28.05.2013;

dat het tenslotte ook manifest onjuist is waar de bestreden beslissing voorhoudt dat de dossiers van de hongerstakers in 2021 in tegenstelling tot het dossier van verzoekers allen ongegronde beslissingen betrof waardoor het systeem, hetwelke aldan werd toegepast niet kan gelden voor verzoekers aangezien zij een onontvankelijkheidsbeslissing bekwamen aangezien immers m.b.t. de dossiers van de hongerstakers een meerderheid eveneens onontvankelijkheidsbeslissingen betrof;

dat de bestreden beslissing overigens niet motiveert waarin de kwetsbare positie van verzoekers dan wel verschil van deze van de hongerstakers van 2021 waardoor een verschillende aanpak te verantwoorden zou zijn;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 05.07.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheid-beginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”.

3.2. De eerste bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Verzoekers tonen niet aan dat deze hen niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

3.3. De eerste bestreden beslissing gaat duidelijk in op de elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging die zich bevindt in het administratief dossier. Door de elementen die hun zaak kenmerken te herhalen en de overtuiging te zijn toegedaan dat deze buitengewone omstandigheden zijn en dat de eerste bestreden beslissing, door hier anders over te oordelen, getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”*, tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

3.4. De afweging in de eerste bestreden beslissing, *“De overige aangehaalde elementen (dat de heer H. sinds 22.01.2011 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en reeds een goede actieve en passieve kennis van het Nederlands heeft verworven, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij een Belgisch rijbewijs categorie B behaalde, dat hij reeds tewerkgesteld werd, dat betrokkenen allebei werkwilbig zijn en dat zij een woning huren) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* is in overeenstemming met de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het laatst aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Verzoekers tonen met hun overtuiging dat de door hen aangehaalde elementen wel degelijk als een buitengewone omstandigheden dienen beschouwd te worden, niet aan dat zich in hun geval een andere beoordeling opdringt.

3.5. Verzoekers werpen verder op dat zij in Kosovo niets meer bezitten en daar *“administratief niet echt meer gekend zijn”*. Zij vervolgen hun betoog dat een aanvraag op de Belgisch ambassade van hun land van herkomst minstens maanden in beslag kan nemen en juist het voorwerp van de aanvraag zou tenietdoen omdat zij hierdoor de banden en integratie die zij in België hebben opgebouwd zwaar aangetast dreigen te zien, wat disproportioneel zou zijn. De Raad stelt echter vast dat verzoekers voormelde elementen niet hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 28 april 2022, die zich zoals gezegd bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt alvorens hij deze beslissing trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekers werpen voorts op dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen valt, de medische regularisatieprocedure van eerste verzoeker op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet meer dan 6 jaar maar wel bijna 10 jaar heeft geduurd. De Raad kan verzoekers echter niet volgen in hun betoog. De medische verblijfsaanvraag van eerste verzoeker werd ingediend op 22 juni 2012 en op 11 december 2018 ongegrond verklaard. Het houdt dus in dat de behandeling van de aanvraag 6,5 jaar geduurd heeft en eindigde met een beslissing die is bekleed met een vermoeden van wettigheid. Het gegeven dat eerste verzoeker op 31 januari 2019 een beroepsprocedure opstart bij de Raad tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing die eindigt met verwerpingsarrest nr. 268

461 van 17 februari 2022, houdt niet in dat de medische regularisatie-procedure bijna 10 jaar geduurd heeft. De ingestelde beroepsprocedure bij de Raad heeft geen schorsende werking en de Raad beschikt in deze procedure ook niet over een volheid van rechtsmacht die hem toelaat een andere beslissing te treffen over de medische verblijfsaanvraag dan verweerder.

3.7. Verzoekers kunnen verder geen rechten putten uit *“het KB van 06.10.1999”*. Dit koninklijk besluit tot bepaling van de criteria die rechtvaardigen dat er een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend wordt zonder dat men het bewijs moet leveren van de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, werd immers geschorst door arrest nr. 82.791 van 8 oktober 1999 van de Raad van State waarna het werd ingetrokken door de Belgische Staat. Evenmin kunnen verzoekers rechten putten uit *“de regularisatiewet van 22 december 1999”*. Deze wet betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof immers een eenmalige procedure, zodat een vreemdeling zich heden niet langer kan beroepen op deze wet en op de hierin vervatte criteria. Het gegeven dat voormelde wet van 22 december 1999 geen voortdurend regularisatieproces inhoudt en aldus geen blijvende criteria inhoudt die, in latere procedures, op een andere rechtsgrond (d.i. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) kunnen worden toegepast, vindt steun in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp ervan (*Parl.St. Kamer, 1999-2000, nr. 0234/001, 7*) en werd bovendien reeds meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 21 januari 2004, nr. 127.254, RvS 20 september 2007, nr. 174.686).

3.8. Eerste verzoeker benadrukt vervolgens dat hij, in tegenstelling tot wat de eerste bestreden beslissing voorhoudt, wel degelijk tijdelijke verblijfsrechten verkreeg op grond van zijn medische verblijfsaanvraag, waarbij hij verwijst naar *“een speciaal I.B. VRM op 28.05.2013”*. In het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft kan gelezen worden: *“195 (i.k) 28.05.2013 90/spec. i.b. vrm. byl000013 te sint-niklaas geldig tot 27.06.2013”*. Los van de vaststelling dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het gaat om een tijdelijk verblijfsrecht op grond van een ontvankelijk verklaarde medische verblijfsaanvraag, betreft het slechts een tijdelijk verblijfsrecht van ongeveer een maand. Alleszins kunnen uit een tijdelijke machtiging tot verblijf, in afwachting van een beslissing ten gronde over de medische verblijfsaanvraag, geen rechten worden geput in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekers kritiek geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.9. Verzoekers werpen ten slotte op *“dat het tenslotte ook manifest onjuist is waar de bestreden beslissing voorhoudt dat de dossiers van de hongerstakers in 2021 in tegenstelling tot het dossier van verzoekers allen ongegronde beslissingen betrof waardoor het systeem, hetwelke aldan werd toegepast niet kan gelden voor verzoekers aangezien zij een onontvankelijkheidsbeslissing bekwamen aangezien immers m.b.t. de dossiers van de hongerstakers een meerderheid eveneens onontvankelijkheids-beslissingen betrof; dat de bestreden beslissing overigens niet motiveert waarin de kwetsbare positie van verzoekers dan wel verschilt van deze van de hongerstakers van 2021 waardoor een verschillende aanpak te verantwoorden zou zijn”*.

3.10. De Raad leest echter nergens in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers geen beroep kunnen doen op de afspraken inzake hongerstakers omdat zij *“een onontvankelijkheidsbeslissing bekwamen”*. Dit betoog mist derhalve manifest feitelijke grondslag. Voorts moet verweerder, wanneer hij een beslissing tot onontvankelijkheid van een humanitaire verblijfsaanvraag treft, rekening houden met en motiveren aangaande de elementen die in deze aanvraag werden aangehaald, quod in casu. Noch uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch uit de artikelen 2 en 3 van de bovenvermelde wet van 29 juli 1991 volgt dat verweerder in een beslissing tot onontvankelijkheid die wordt getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet motiveren waarom hij deze beslissing treft daar waar hij andere aanvragen van andere vreemdelingen gegrond verklaart. Verweerder merkt in de eerste bestreden beslissing terecht op dat *“elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis individueel wordt onderzocht”*.

3.11. Er is geen sprake van een verschil in behandeling die strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu verzoekers ook in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen (verzoekers' geval en de gevallen van hongerstakers) ongelijk werden behandeld.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA